

Beiktatási liturgia, 2024. január 20.

Gondolatok:

Schwester M. Dominica Michalke, General Superior

Kedves Nővérek és barátok itt, a római kápolnában!

Kedves Nővérek és barátok, akik élő közvetítéssel keresztül kapcsolódtok hozzánk, bárhol is vagytok!

Csodálkoztok? Miért olvasunk karácsonyi evangéliumot a beiktatás napján? Ennek az az oka, hogy megválasztásunk után, amikor megáldottak minket az Általános Káptalan nővérei, mindannyiunkat egy-egy csillaghoz hasonlítottak: a sarkcsillaghoz, a betlehemi csillaghoz, Ábrahám csillagához, Jákob csillagához és a hajnalcsillaghoz.

Azért választottuk azt az evangéliumi szakaszt, amelyben a bölcsek az előttük feltűnt csillagot követik, mert a csillagok szimbólumát kaptuk megválasztásunk után. A csillagok felébresztik bennünk az örökkévalóság, a tér és az idő végtelensége iránti vágyakozást. Ez a vágyakozás arra készítette a bölcseket, hogy elhagyják otthonukat, összefogjanak, és keressék az utat. A 25. Általános Káptalan Felhívása a *Küldetések Vant* idézve, „vágyakozás az egység után”, egy csillagot állít elénk, amely mindannyiunkat arra hív, hogy fedezzük fel, milyen úton akar Isten vezetni bennünket.

A napjainkban látható csillagok fénye több ezeréves – még a csillagok távolságát is fényévekben mérjük. A legtöbb csillagot nem látjuk szabad szemmel, és a látott csillagok többségét nem ismerjük. Néhányat be tudunk azonosítani, és talán ismerünk néhány csillagképet is, mint a Nagy Medvét vagy a Cassiopeia-t. Ugyanígy nem érthetjük meg Isten hívásának minden részletét az életünkben, csak áhitattal állunk, és csodálattal nézzük az éjszakai égboltot, azt a számtalan csillagot, amelyet Isten mindannyiunk életébe helyezett.

Az evangéliumban a bölcsek nemcsak háromszor látták a csillagokat és a ritka csillagképet. Nemcsak ámulnak a szépségén vagy csodálkoztak az eseményen, de az üzenetét is megértették. Hívást kaptak, és követték ezt a hívást - ezért nevezzük bölcseknek őket. Hányszor dőlünk hátra, és elégedünk meg azzal, ami van, vagy amit látunk? Mi is nyitottak vagyunk az üzenetre, annak hívó szavára, amit meglátunk? Csak így válhatunk a szerető Isten prófétai tanúivá. Mozdulnunk kell, talán apró lépésekkel, talán csak magunkban azért, hogy új távlatokat fedezzünk fel, és átforgalmadjunk a minket hívó, szerető Isten által – minden nap újra és újra. Szeretnénk rátalálni arra, mi Isten életünkre vonatkozó akarata, napról napra, nem mindig nagy lépésekkel haladva, hiszen egy új szolgálat kezdetén állunk. Legtöbbször a napi rutin részeként vagy olyan meglepetésként érkezik, amely a mai napon történik. Nyitottak vagyunk-e arra, hogy kövessük a mindannyiunk számára felragyogott csillagot, amelyre Terézia anya buzdít bennünket egyik levelében?

A nagy német teológus, Karl Rahner azt írta erről az evangéliumi szakasról: „A bölcsek követték a csillagot, és miközben lábuk Betlehem felé haladt, szívük Istenhez zárandokolt.” Lépéseket kell tennünk – és táplálnunk kell a szívünkben a vágyat, hogy tovább keressünk, hogy rátaláljunk a nagyobb igazságra mindabban, amit teszünk. Hűségeseleg akarunk maradni a mindennapi

rutinjainkban – és nyitottak akarunk lenni arra, hogy megtaláljuk Isten üzenetét a hétköznapi életben is.

A bölcsek követték a csillagot, és boldogok voltak, amikor meglátták. Nappal úgy kellett haladniuk, hogy nem láthatták a csillagot, csak éjszakánként pillanthatták meg. Az életutunkon is vannak olyan időszakok, amikor nem látjuk tisztán a csillagot, és azzal a bizalommal kell járnunk, hogy a helyes irányba tartunk. Ám amikor megállunk, és engedjük, hogy a sötétségben fölragyogjon a csillag, megerősítést kapunk, hogy jó úton járunk. A 25. Általános Káptalan arra hív minket, hogy merjünk új utakra lépni, ugyanakkor tartsunk ki a már megkezdett ösvényeken. A Szentlélek útmutatásával mindkettő a jövőbe vezet minket. Előfordul, hogy egy ideig nem látjuk a csillag fényét, lehet, hogy kétségeink támadnak, lehet, hogy csalódunk, de soha nem szabad abbahagynunk a következő lépés keresését és a csillag kutatását. Meg kell állnunk, és láthatjuk a horizontot, és felismerjük, hogy e látóhatár mögött olyan új távlatok nyílnak, amelyeket még nem ismerünk. A horizont a felé vezető, minden egyes lépéssel változik, és arra hív bennünket, hogy folytassuk az utunkat.

A bölcsek útközben találkoztak egymással, és együtt mentek tovább. Közösséghez csatlakoztunk, és közösségben tettünk fogadalmat. Senkinek sem kell egyedül rálelnie az útra. Az egész világon átívelő közösségről való tapasztalatunk testvérként egyesít minket világszerte, és ez támogatást nyújt a szolgálatunkban, függetlenül attól, hogy mit dolgozunk. A kulcskérdés az, hogy miként tesszük azt, amit teszünk. Ég-e szívünkben a szeretet tüze? Vajon az évek során az első elköteleződésünk energiája letisztult, és érlelődött a tengernyi tapasztalat által, amit az eddigi utunk során szereztünk? Osszuk meg ezeket a kincseket egymással és másokkal is, ahogy a bölcsek tették: elvitték kincseiket a gyermeknek.

És továbbra is figyeltek Isten hangjára. Azt a parancsot kapták, hogy másik úton térjenek haza. Lehet, hogy nem értették, miért, mégis megtették. Figyelmesek voltak Isten akarata iránt.

A *Küldetéstek Van* Előszavának zárómondata egyértelműen arra hív mindannyiunkat, hogy mi is teljesítsük Isten akaratát:

Angol	Do whatever God tells you.
Német	Was Er euch sagt, das tut.
Lengyel	Zróbcie wszystko, cokolwiek wam powie srubschie vschüstko sokolwiek wam powie.
Spanyol	Haz lo que Dios te diga.
Szlovén	Naredite vse, kar vam Bog reče.
Portugál	Fazei o que Ele vos disser.
Magyar	Amit mond, tegyétek.
Japán	何でもこの人の言うとおりにして下さい。
Olasz	Fate tutto ciò che Dio vi dice.